

1. Pod nohama bortí se jí zem, v srdci má nepořádek,  
chce napsat dopis lidem všem, a nemá první řádek,  
v klíně klubko bílé bavlny s jehlicí na pletení,  
kouzelný děda přání neplní  
a zlatá rybka není, není, není, není,  
není, není, není, není, není, pro ni není,  
jsou jen lidé, jsou jen lidé bezejmenní,  
chodí jako loutky v orloji, odleva doprava,  
a ona ve svém prázdném pokoji  
si sama sobě ruku podává, podává.  
R: Celá se choulí, jak tak mlčí, opuštěná,  
zpod víček růžek smuténky jí trčí, opuštěná,  
nikomu o tom nepoví, neboť se stydí, opuštěná,  
uprostřed samoty v krajině lidí, opuštěná,  
vlající jako prádlo na plotě,  
zbloudilá ve svém vlastním životě,  
opuštěná, opuštěná.
2. Ve chvílích největšího ticha poslouchá Cohena,  
nikam už nepospíchá ta Venuše kamenná,  
torzo antické krásy pod hladinou moří,  
ale srdce se pořád hlásí  
srdce pořád hoří, hoří,  
hoří, hoří, hoří, hoří, hoří, pořád hoří,  
kdepak jsou, kdepak jsou požární inspektoři,  
kdepak jsou, kdepak jsou šohaji s pírkama chocholáče  
ona sedí dívá se po kraji a pláče, ona pláče.  
R: